

Giới thiệu Độc Chiếm Bảo Bối Lãnh Cảm

Hắn là Hắc Long, Ngoài sáng, hắn là người kế thừa của tập đoàn Hắc Thị. Là nam nhân vàng của giới thượng lưu. Trong tối, hắn là kẻ cầm quyền của Hắc bang. Con người hắn lãnh khốc, vô tình. Chỉ khi biết đến cô, hắn mới biết thế nào là yêu, thế nào là sợ....

Cô là một ẩn số. Phẩy tay một cái hàng nghìn người có thể bị giết. Một nụ cười nhếch môi giả tạo cũng đủ khiến cho đàn ông tự nguyện làm tù nhân tình ái. Cuộc sống của cô là ánh huy hoàng của thế giới Hắc đạo. Với cô, tình yêu không nằm trong từ điển của bản thân

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Bảo Bối Lãnh Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hắn là Hắc Long, là nam nhân vạn người mê, là kẻ kế thừa độc tôn của tập đoàn tài phiệt Hắc thị, đồng thời cũng là kẻ đứng đầu Hắc bang- bang hội thống trị thế giới ngầm. 20t tốt nghiệp Harvard, 22t một tay tiếp quản tập đoàn, hắn chính là vương giả danh giá của giới thượng lưu- ước mơ của hàng vạn mỹ nữ.

Cô là một ẩn số. Phẩy tay nhẹ một cái, hàng nghìn người có thể bị giết. Một nụ cười nhếch môi giả tạo cũng đủ khiến đàn ông quỳ gối xuống nguyện làm tù nhân tình ái. Cô vô cảm, lãnh đạm, băng hà khiến mọi người khiếp sợ bởi khí thế bức người.

Hắn ngay từ lần đầu gặp đã run sợ trước cô- cảm giác hắn chưa bao giờ thấy. Quyết định thu thập cô, vậy mà hắn lại là người rơi vào tình yêu đơn phương. Cô may mắn không quan tâm đến hắn. Thậm chí biết tình cảm của hắn cũng một mực khước từ, khinh miệt thứ tình cảm ngu ngốc ấy. Nếu không phải vì sự trong sạch của mình, cô cũng sẽ không làm nữ nhân của hắn. Hắn ngay từ khi yêu cô đã nguyện đem cô lên làm cực phẩm, sủng vật của bản thân. Nhưng hắn cũng không ngờ được thân thế kinh hoàng của cô và lí do cô tiếp cận hắn. Mặc vậy, hắn vẫn yêu cô điên cuồng. Liệu có một kết thúc viên mãn ?

-----Tự thoại của tác giả -----

Đây là tâm huyết của một đứa cuồng súng như mình (•'ω`•).

Mong mấy neron đọc xong nhớ vote $\geq \text{☺} \cup \text{☺} \leq$. Góp ý càng tốt (▀~▀▀).

Bơ là mình bần lâm(ଘ~ଘ).

Cảm ơn mọi người đã đọc dòng tự huyền này của mình ☺• ~ •☺.

Iu thương mọi người vì ♥♥♥

Kí tên

Như Quỳnh (DarK)

('·ω·')

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Bảo Bối Lãnh Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Trong sân trường đại học xảy ra một chuyện lạ: tất cả sinh viên tránh đường cho một tên nhóc tóc đỏ bầm lỗ tai. Tên nhóc đó chỉ khoảng 15,16 tuổi nhưng mọi người nhìn thấy đều không dám động tới. Vì sao ư? Bởi tên nhóc con đó là một người trong Hắc hội, nhìn vào hình xăm trên bàn tay của nó thì biết. Tên nhóc đó nghênh ngang đi giữa sân trường rồi rẽ vào giảng đường D để đón Hắc tiểu thư- em gái của Hắc thiếu gia.

Nó còn đang hậm hực vì trời nắng mà phải đi đón tiểu thư thì va vào 1 cái bàn, đồng giấy tờ bay tứ tung. Chẳng để tâm, nó định bước tiếp thì nghe thấy tiếng nói của một nữ nhân, chỉ đúng 2 từ:

- Nhặt lên.

Tên nhóc tức, ai mà dám động tới người của Hắc hội cơ chứ. Quay người lại, nó nhìn thấy một đôi mắt lãnh đạm, vô tình đến khô khốc, không có một chút cảm xúc nào, nhìn nó như có cũng như không. Nó bắt giác bần rùn tay chân. Sao trên đời hóa ra ngoài ánh mắt của Hắc thiếu gia còn có một ánh mắt kinh khủng thế này. Nghĩ vậy nhưng nó vẫn căng mặt lên. Ánh mắt kia vẫn chẳng có chút thay đổi nào, đôi môi xinh đẹp lại phát ra hai chữ “Nhặt lên”

Nó hết sức lực chống đỡ, cúi xuống nhặt từng tờ giấy lên, sắp xếp cẩn thận, trong bụng thầm nghĩ nhất định sẽ bảo Hắc thiếu gia báo thù. Nó gia nhập Hắc hội từ bé, không ai có thể đụng tới một sợi tóc của nó mà giờ nó lại phải nhún nhường nhặt giấy cho một đứa con gái không quen không biết. Đến tờ giấy cuối cùng rơi ở dưới chân nữ nhân kia, nó cúi xuống nhặt thì bàn chân của cô lại giẫm lên tờ giấy. Ngẩng đầu lên, chưa phun ra được từ nào, nữ nhân kia lại nói: “Xin lỗi đi”

Cái này là gì đây? Thấy nó nhún nhường mà dám làm tới à. Không nể nang, không sợ hãi gì nữa, nó đứng thẳng người lên, quát người kia:

- Cô tưởng cô là ai chứ hả? Thấy người ta hiền mà làm tới à? Xin lỗi á, miễn đi. Người xin lỗi phải là cô đấy. Tự biết lượng sức mình đi.

Nữ nhân kia đứng dậy, động tác vẫn rất chậm rãi và từ tốn, như chả có gì phải sợ.

- Cậu - chỉ nó - Xin lỗi đi. Bố mẹ cậu có dạy làm sai thì phải xin lỗi không?

Giọng nói của nữ nhân vẫn cứ đều đều, chậm rãi và tất nhiên, có cả vô tình, lãnh đạm. Nó- tên nhóc một lần nữa lại thấy sợ, cắn chặt răng cúi đầu, lí nhí nói:

- Xin lỗi.

Nữ nhân kia ngồi xuống, chân đồng thời cũng bỏ ra khỏi tờ giấy. Nó cũng nhanh nhẹn cầm tờ giấy lên, sắp xếp cẩn thận lại. Nó không muốn nhìn thấy cô gái này lần nào nữa, bởi nó sợ, sợ cái lạnh lẽo trong mắt cô ta. Vừa thu xếp xong, quay ra để đi đến chỗ Hắc tiểu thư thì nó giật bản mình: tiểu thư đã đứng sau nó từ lúc nào, còn tủm tỉm cười. Nó hấp tấp chào:

- Tiểu thư, Hắc thiếu gia kêu tôi đến đón cô.

- Ừm, chúng ta đi. Tớ đi đây nhé A Nhi.

- Ừm...- Nữ nhân kia chỉ âm ừ.

Tên nhóc cũng không dám nói gì nữa mặc dù nó rất thắc mắc tại sao 1 người luôn luôn vui vẻ với cuộc sống như Hắc tiểu thư lại quen nữ nhân băng giá kia.

Đi được nửa đoạn đường về rồi, tên nhóc vẫn thắc mắc, lấy hết can đảm, nó mở miệng:

- Tiểu thư....

- Đùng chọc vào tổ kiến lửa.

Nó không hiểu cô nói gì

-Không phải tôi, mà là A Nhi. Cô ấy tên là Trương Bối Nhi. Là chủ tịch hội học sinh trường tôi. Cực kì băng lãnh à nha. Haha, chắc có thể nói cô ấy kinh khủng ngang ngửa anh tôi.

Nó nghe mà nuốt nước bọt, ngang là thế nào, có khi còn hơn ý chứ. Ít nhất nhìn Hắc thiếu gia còn có sinh khí của con người, còn nữ nhân kia thì... Chi nghĩ đến thời nó đã ko muốn rồi.

- Nhưng mà, cậu nên công nhận, không phải cô ấy rất xinh đẹp và thông minh sao? Vậy nên băng lãnh là chưa đủ, cô ấy chính là người cầm quyền, được cảm trọng tới cao. Cậu chưa học lên nên không biết, các trường đại học lớn có chung một vật gọi là trường tới cao, được cảm vào tức là quyền lực còn có thể ngang bằng với cả hiệu trưởng. Aaaaaz~~~~~ tôi muốn cảm vào còn không được đấy. Cậu xem, người như thế có bao nhiêu người muốn tiếp cận. Cơ mà cậu miệng ,chủ tịch cũng không nói một lời, cậu rất may mắn mới được nghe cô ấy nói đó.

Nó nghe cô chủ của mình nói thao thao bất tuyệt mà cũng thấy rùng mình. Nợ lần này nhất định hẳn phải trả, nhưng tất nhiên là phải có Hắc thiếu gia hỗ trợ không thì chắc hẳn ngã trước ánh mắt vô cảm đầy mắt.

.....

Trong phòng tối rộng lớn, chỉ có vài ánh đèn nhỏ yếu ớt, có một bóng người. Chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng đủ biết là một con người hoàn mĩ đến mực nào. Dáng người lực lưỡng nhưng lại cân đối, không lộ các phần cơ rắn chắc ra nhưng cũng phải khiến người ta đắm chìm. Khuôn mặt đẹp như tạc tượng, nhìn một lần trăm năm không quên cũng không phải nói quá. Lông mày kiếm dày sắc nhọn, đôi mắt bạc như chim ưng, môi mỏng gợi cảm, làn da hơi ngăm lại lộ rõ vẻ anh hùng khi phách ngang tàng. Giữa hai hàng lông mày chính là chí khí của một Vương gia đầu đội trời chân đạp đất, cả thân lại toát lên hơi hướng lạnh lẽo, âm u khiến ai nhìn cũng phải tự mình quý phục. Hơn nữa trên người cũng không thiếu thứ gì để chứng tỏ độ giàu có của người nam nhân này.

- Nói đi. Vấn đề gì mà cậu phải tìm đến tôi hả Giác Phong.

Một bóng người từ chỗ tối xuất hiện, là tên nhóc tóc đỏ.

- Hắc thiếu gia, tôi cần ngài giúp đỡ.

Hắc Long ngạc nhiên trong tích tắc, Giác Phong là quân cờ lớn của Hắc bang, chưa bao giờ phải nhờ đến hắn, sao lại có chuyện lạ như vậy

- Là một nữ nhân cùng lớp với Hắc tiểu thư.

Hắc Long nghe đến đây càng thêm ngạc nhiên. Một nữ nhân thôi mà Giác Long phải nhờ đến hắn.

- Trực tiếp xử gọn.- Giọng nói trầm thấp của hắn nói ra nghe thật vô tình, lạnh đậm, mang theo cả một loại sát khí vô cùng nguy hiểm- Nếu ngươi cần, trực tiếp lấy người của ta, không cần xin ý kiến.

- Cảm ơn Hắc thiếu gia.

Tên nhóc nói xong quay người đi, trong đầu đầy toan tính với người nữ nhân kia. Trong phòng bây giờ chỉ còn lại một mình Hắc Long. Hắn quay người ra phía cửa sổ lớn, tự thì thầm

- Loại đàn bà ngu xuẩn. Còn dám đụng đến Hắc bang.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Bảo Bối Lãnh Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

- Là à kia sao ?

- Đúng vậy, đó chính là người mà Giác thiếu gia chỉ thị.

- Nhìn đơn giản như vậy mà thiếu gia cần đến chúng ta sao ?

- Đừng nhiều lời nữa. Hành động đi, sớm từng nào hay từng nấy.

Trong ngõ tối, một vài người cao lớn đi sau một cô gái có dáng người sắc nước hương trời. Họ trao đổi với nhau mà không phát ra tiếng động nào. Khí thế hùng hục mãnh liệt khiến mọi người không dám nhìn vào.

Đám người ấy chính là sát thủ của Hắc bang. Và cô gái tuyệt diễm kia là nữ nhân tên Trương Bối Nhi.

Cô gái vẫn thản nhiên đi tiếp, không để ý đến đằng sau có bóng người.

Đám người áo đen lao lên như muốn ăn tươi nuốt sống cô gái. Ngay khi con dao nhỏ sắc nhọn được rút ra từ trong tay áo... “Phốc”

Không biết từ đâu nhảy ra 5 người đàn ông cao to chặn đứng lại các động tác của đám người Hắc bang. Năm người ấy ra động tác nhanh gọn và vô cùng khéo léo, trong tích tắc đã khoá tay đám kia, không tên nào có thể động đậy.

- Dám ra tay với chủ nhân. Muốn chết. - Nam nhân có dáng người to lớn, rắn chắc nhất trong 5 người cất giọng gầm ghè, có uy, có hận và sắc mùi sát khí như đang muốn giết người, bàn tay to lớn cũng dần siết chặt cổ của tên cầm đầu

- La Chí Thần, dừng lại. Tôi không thích máu, đừng để tôi phải nhắc lại. - Nguyên nhân chính của cuộc ẩu đả này bây giờ mới lên tiếng. Giọng nói của cô không phải là sự thỉnh cầu mà là ra lệnh, ra lệnh một cách chắc chắn, lạnh như băng, không có một chút thần sắc con người nào.

Đám tay chân Hắc bang này tới giờ đang ra hiệu với nhau, nghe được giọng nói và câu nói của Trương Nhi lập tức ngừng đầu lên. Trong tâm trí bọn họ lúc này đầy sự sợ hãi: “Thần..Thần...La Chí Thần... Tóc và mắt màu xanh ngọc... Trên cổ có hình xăm là tên một cô gái... Không thể nào... Sao ám vệ bậc SS lại có mặt ở đây.. Ám vệ được huấn luyện kinh khủng nhất, là người duy nhất trở về từ Đào Không Người mà không mang trên mình một vết tích nào, là nỗi sợ kinh hoàng của những sát thủ...Cho dù họ là sát thủ chuyên nghiệp của Hắc bang cũng không thể địch lại được...”

- Cô chủ, tôi xin lỗi. - Giọng nói khàn khàn của La Chí Thần lại vang lên mang theo chút khẩn khoản. Sao không khẩn khoản cho được khi cô gái xinh đẹp kia chính là người anh thương yêu, nguyện đời đời đem mạng sống ra phục vụ cô. Chỉ cần cô chán ghét anh, anh sẽ đau lòng đến nhường nào.

- Anh tránh ra được rồi. Còn 4 người kia, về bảo với ngài là ta không cần bọn người. Có Thần ở đây rồi. - Giọng nói lạnh lẽo một lần nữa lại vang lên, bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo đồng thời cũng chỉ vào 4 người còn lại, chân bước đến tên cầm đầu.

Tên kia khi nhìn thấy khuôn mặt của cô thì ngẩn người. Trên đời còn có vẻ đẹp kì diệu như vậy sao? Không phải là vẻ đẹp truyền thống của các tiểu thư, các phu nhân nhưng lại là cực phẩm, tuyệt đẹp. Mắt nai to tròn màu xanh ngọc, lông mi đen dài và cong nhẹ nhàng, mỗi lần chớp mắt là lại khiến bọn hắn nuốt nước bọt. Lông mày nhạt nhẹ, cong về phía đuôi, bám sát đôi mắt nai. Đôi môi mỏng, thanh dịu như dòng nước, cảm tưởng như chạm vào sẽ tan ra nhanh chóng. Mái tóc mềm mượt cùng màu mắt được búi gọn cẩn thận càng lộ rõ ra khuôn mặt thanh tú. Từng đường nét đều thanh thoát, toát ra khí chất của một đại mỹ nhân. Đến khi Bối Nhi đến gần hắn, hắn mới thấy rùng mình, cả người đều toát ra mồ hôi. Đôi mắt, đôi mắt quá vô hồn, quá lạnh lẽo, không làm gì cũng có thể làm hắn run rẩy cả người. Đôi mắt sâu hun hút không thấy đáy, không thể nhìn ra một chút cảm xúc nào của người chủ. Chẳng nhẽ cô gái này vô cảm đến vậy...

Ngay khi hắn còn đang suy nghĩ thì đột nhiên cảm thấy một lực lớn ở cằm làm hắn đau buốt, cảm tưởng như cả khuôn mặt như muốn tách ra. Và người làm hắn đau như vậy chính là Trương Nhi. Bàn tay của cô đang cầm cằm hắn. Người ngoài nhìn vào thấy rất bình thường nhưng chỉ người trong cuộc mới biết đau đến mức nào, từng ngón tay đều điểm đúng các huyệt.

- Về nói với Hắc thiếu gia và Gia thiếu gia: đừng cố giết tôi làm gì, cẩn thận không lại giết chính mình.

Giọng nói của cô vẫn lạnh nhạt, đều đều, không có âm điệu khiến cho người ta sởn gai ốc.

Nói xong, cô quay người đi, chậm rãi và dứt khoát. La Chí Thần cũng tiếp tục làm công việc ám vệ của mình. Dứt khoát, nếu có ai đụng đến Bối Nhi một lần nữa, Chí Thần hẳn sẽ giết không nương tay.

- Giác thiếu gia, chúng tôi thật sự xin lỗi.

- Chỉ là một nữ nhân sao các ngươi không giết được. - Giác Phong cầm trong tay một ly rượu vang đỏ nhắm nháp, mắt cũng chẳng thèm nhìn đến lũ sát thủ cấp A kia.

Tâm trí của hắn bây giờ đã ở tận chỗ nào. Hắn không tin sát thủ cấp A chuyên hầu hạ Hắc thiếu gia lại không giết được Trương Bối Nhi kia.

- Cô gái ấy... Tôi không hiểu... Cô ta có ám vệ... là La Chí Thần. Chúng tôi không đầu lại được. Ngoài ra còn có 4 ám vệ cấp S khác.

- La Chí Thần, sao hắn ta lại xuất hiện ở đây. Chẳng phải hắn đã biến mất từ sau đợt trở về từ Đảo Không Ngươi sao?

- Ban đầu tôi cũng không tin nhưng đó đúng là La Chí Thần. Tất cả đặc điểm nhận dạng mà chúng ta biết đều ăn khớp.

- Điều tra thân phận của cô ta, và tất cả thông tin khác nữa. Ngươi lui được rồi.

- Giác thiếu gia...còn một vấn đề nữa...

Nó nhũn mị tâm chán ghét nói:

- Nói.

- Trương Bối Nhi.. trước khi rời đi cô ta nói rằng bảo với ngài và Hắc chủ đừng cố giết cô ta không lại đi giết chính mình.

Nó khẽ rùng mình. Nhớ lại ánh mắt vô hồn của cô ta, thật đáng thương cho lũ sát thủ này.

- Ta biết rồi. Lui đi

- Hắc thiếu gia. Vụ lần này có vẻ đáng gờm hơn rồi. Bên cạnh cô ta còn có La Chí Thần.

- La Chí Thần sao? Thật kì lạ.

- Chúng ta phải làm thế nào?

- Đề ý tới cô ta. Đồng thời điều tra lại tất cả tư liệu về La Chí Thần cho tôi.

- Tôi đã rồi.

- Còn nữa, Giác Phong, tôi muốn gặp mặt cô ả này, giúp tôi.

Trong lòng Hắc Long dấy lên một cảm giác lạ. Nữ nhân này lại có La Chí Thần làm ám vệ chắc chắn không phải người thường. Nhưng nếu là một thiên kim danh giá, sao hắn không biết. Đây có thể là mối lo ngại cho tổ chức.. trực tiếp đưa cô ta vào tổ chức sẽ tốt hơn. Mặc dù từ trước đến nay Hắc bang của hắn không thu thập phụ nữ nhưng lần này, Giác Phong phải nhờ đến hắn, sát thủ cấp A không giết được, có La Chí Thần bên cạnh, không thu thập chắc chắn là không có ích lợi gì. Vậy tốt hơn cả là trực tiếp gặp mặt, không dùng nắm đấm được hắn vẫn còn cách....

Nghĩ đến đây hắn nở một nụ cười quỷ mị..

Chương 4

- Thần Thần, lần sau anh đừng tự tiện xuất hiện. - Giọng nói lãnh đạm của Bối Nhi vang lên trong một căn biệt thự to lớn, giọng nói theo một chút khó chịu. Chỉ có ở bên Chí Thần, cô mới lộ ra một ít cảm xúc.

- Anh xin lỗi. Nhưng nếu không làm thế, em có thể nguy hiểm. - La Chí Thần nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, giọng nói khàn mang theo chút đau thương. Hẳn thật là không muốn cô bị ảnh hưởng một chút nào.

- Em biết. Nhưng còn tính mạng của anh nữa. Anh nên lo cho bản thân anh trước- Bối Nhi vẫn tiếp tục nói, giọng nói vẫn mang hơi hướng lạnh nhạt, băng lãnh.

-....

Đáp lại cô chỉ là sự im lặng của Chí Thần. Cô đứng dậy bước vào thư phòng, không quên nói thêm một câu quen thuộc:

- Đừng dấn sâu vào tình cảm với em thêm một chút nào nữa. Em vẫn luôn mong anh hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc đó em biết không phải là em.

Chí Thần ngồi xuống ghế như để giảm nhẹ cái đau thương trên mình. Cô biết anh yêu cô nhưng luôn từ chối. Rốt cuộc cô có biết cô đã dấn sâu vào sự vô cảm đến mức nào?

- Chí Thần, anh lại đây xem, em mới học được huyệt vị mới nè! Anh lại đây nhanh!

Trong khu vườn rộng, một cô bé xinh xắn trắng nõn nà với mái tóc và đôi mắt nai màu xanh ngọc kì lạ liên tục kéo tay một cậu bé rất xinh trai. Cậu bé ấy cũng có đôi mắt và mái tóc màu xanh ngọc, dường như hai người là anh em.

- Diệp Hàn ngoan! Đi từ từ thôi kéo ngã. Lên đây anh công.

Cậu bé nhấc bổng người cô bé kia lên trên vai mình, miệng không ngừng nở nụ cười hạnh phúc.

- Thần Thần, thích quá! Thật tiếc không có Vũ Vũ ở đây. Nếu như thế anh sẽ rất mệt, nhỉ!

- Anh rất khỏe. Anh sẽ công cả em lẫn Vũ Vũ trên vai. Được không hả Diệp Hàn?

- Thần Thần, anh thật ngoan. Diệp Hàn sẽ thưởng cho anh.

Cô bé xinh đẹp cúi người xuống dùng đôi môi đỏ hồng mọng manh của mình đặt lên má của cậu bé. Cậu bé thấy thế thì cười híp mắt.

- Diệp Hàn...Diệp Hàn..em tỉnh lại đi.. Tỉnh lại nhìn mặt anh đi...

Trong phòng bệnh trắng toát, một cậu thiếu niên mang đôi mắt và mái tóc màu xanh ngọc ngồi thần thờ bên một cô gái xinh đẹp, thủ thi nhỏ nhẹ. Cô gái ấy đã nằm đó được một tuần rồi. Cô gái có mái tóc màu xanh ngọc, đôi mắt nai giờ đây đang nhắm lại, tưởng chừng sẽ không bao giờ mở ra.

- Chí Thần...anh đừng ngồi đó nữa. Em...rất mệt. Anh ra ngoài ăn gì đó đi..

Giọng nói của cô gái đột ngột vang lên, không mang theo một chút mệt mỏi nào. Dường như một tuần lễ kia cô nhắm mắt chỉ để tìm lại sự bình yên trong tâm hồn. Nhưng sao giọng nói êm dịu lúc trước của cô bỗng trở nên xa xăm, vô cảm đến vậy, đến mức cậu thiếu niên ngẩn người. - La Chí Thần, đừng quên em là chủ nhân của anh. Đây là mệnh lệnh.

Cô gái quay đầu sang nhìn thẳng vào mắt người con trai. Cậu sững sờ... Đôi mắt nai xinh đẹp của cô, trở nên vô cảm như vậy từ lúc nào ? Đúng, cô chính là chủ nhân của cậu. Mệnh lệnh là phải làm theo, không thắc mắc. Cậu lập tức đứng dậy đi ra ngoài, để lại cô một mình trong phòng.

Cô gái nhìn theo bóng người con trai. Ánh mắt vẫn lạnh nhạt như cũ. Rồi lại ngẩng đầu nhìn lên trần nhà- một màu trắng toát. Cô nhớ lại về cái vụ tai nạn một tuần trước, cướp đi sinh mạng của ba mẹ cô, đưa em trai trở nên yếu ớt hơn bao giờ hết.

- Ba...mẹ...hai người ở trên đó có tốt không... Để chế ngấm,con xin lỗi nhưng con sẽ chấm dứt nó.. Còn Hàn Vũ, ba mẹ hãy yên tâm.

- La Chí Thần, đến kì hạn 20 năm rồi đúng không?

- Cuối năm sau chính là đủ 20 năm thừa chủ nhân.

- Nhiệm vụ trưởng thành: đến đảo không người trở về không mang trên mình một vết tích nào. Thời gian là 2 năm. Trước khi đến thời gian làm nhiệm vụ, anh sẽ có tất cả các điều kiện tốt nhất để huấn luyện. Anh còn cần gì nữa

- Thừa chủ nhân, không.

- Tốt. Anh lui đi.

- Chủ nhân..

- Chúc mừng anh hoàn thành nhiệm vụ trưởng thành. Nhưng có lẽ nó không quan trọng nữa rồi. Em đã quyết định sẽ kết thúc Đế chế ngầm. Chỉ cần tìm một bang kế vị nữa thôi. Đồng nghĩa anh có thể tự do. Màu xanh ngọc này sẽ không còn là sự ràng buộc giữa anh và em.. Em vẫn luôn mong anh có thể hạnh phúc Thần Thần...

Cô gái xinh đẹp nở một nụ cười tươi, tràn đầy sự ôn nhu và ấm áp. Nụ cười ấy hiếm người nào được thấy nhưng đối với người thanh niên kia thì nó như đang đập nát trái tim cậu. Cậu bước lên trước mặt cô gái. Hai đôi mắt xanh ngọc đối diện với nhau. Một đau thương, một uý khuất. Ôm cô gái vào lòng, cảm nhận được bờ vai nhỏ bé của cô đang run lên, mắt anh cũng rơm rớm.

- Diệp Hàn ngoan, anh sẽ bảo vệ em.

- Thần Thần, em...rất...mệt.. Đế chế ngầm, em đang phá hủy nó đúng không..

Cô gái giương đôi mắt nai giờ đang long lanh vì nước mắt lên nhìn chàng trai.

- Diệp Hàn ngoan. Không phải là lỗi của em. Em nên nhớ em vẫn luôn là bang chủ của Đế chế ngầm... Tất cả quyết định đều thuộc về em.

- Ừm, Thần Thần, em rất muốn ngủ.. Bé em về phòng..

Chàng trai nhắc bóng người cô gái lên một cách thành thạo. Trông họ thật giống một đôi tuấn nam mỹ nữ nhưng chỉ họ mới biết bản thân họ đang đau đớn đến cùng cực nào.

- Thần Thần, tình hình của Vũ Vũ càng ngày càng xấu. Em sẽ đưa em ấy đến A thị.

- Anh sẽ đi cùng em.

- Tệ thế em cũng sẽ tìm bang hội kế thừa Đế chế ngầm.

- Em thật sự muốn kết thúc Đế chế ngầm?

- Đúng vậy, đã đến lúc tìm một kẻ kế thừa màu xanh ngọc này.

- Em không nghĩ người kế thừa màu xanh ngọc tốt nhất chính là đời tiếp theo sau. Đế chế ngầm chưa kết thúc, mọi cận hầu vẫn luôn tin tưởng em.

- Còn có đời tiếp theo sao?

- Phụ thuộc vào em.

- Thần Thần, anh phải tìm hạnh phúc của mình.

Giọng nói của cô gái càng ngày càng vô cảm, đôi mắt cũng trở nên lãnh đạm nhiều phần. Dường như trong tâm hồn ấy đã quá chìm sâu vào sự đen tối đến mức chai sạn hết tình cảm...

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Bảo Bối Lãnh Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mấy ngày nay, Bối Nhi đều cảm thấy có người theo dõi mình. Chắc chắn là người của Hắc bang nhưng cô cũng không mấy may quan tâm. Chỉ là bọn nhãi nhép. Thứ Bối Nhi quan tâm là bang chủ của Hắc bang, liệu hắn ta có đủ sức kế thừa Đế chế ngầm không mà thôi. Ở C thị, cô đã từng tìm hiểu về Hắc bang, khá là tầm thường, thậm chí không bằng sức của cô và Chí Thần, tay chân cũng không nhiều bằng một phần của Đế chế ngầm. Tuy nhiên chỉ cần cô dùng tay vào, nó có thể phát triển đủ lớn để kế thừa Đế chế. Khi ấy cô có thể toàn tâm chăm sóc Hàn Vũ- đứa em trai duy nhất của cô. Thật tiếc rằng em cô không được thừa hưởng màu xanh ngọc. Cô mân mê mái tóc xinh đẹp của mình, ánh mắt vẫn lãnh đạm, xa xăm.

“Kítttt..”

Một chiếc xe thể thao màu đen phanh gấp ngay trước mặt Bối Nhi. Cô vẫn lẳng lặng không nói gì, đi vòng ra sau chiếc xe để đi tiếp:

- Trương tiểu thư!- một giọng nam vang lên. Bước ra khỏi xe là một nam nhân tuấn tú mặc vest. Mái tóc được cắt gọn gàng, khuôn mặt góc cạnh làm rõ vẻ nam tính.

- Âu tiên sinh, chào ngài.- cô điềm nhiên nhìn người đàn ông trước mặt. Ấy là một khuôn mặt đẹp hấp dẫn hàng vạn nữ nhưng với đại nữ nhân của cô thì nó lại vô dụng.

- Chúng ta nói chuyện được chứ Trương tiểu thư? - Âu Dương mở lời mang theo một chút chờ mong. Hắn là ngay từ lần đầu gặp đã đem lòng si mê cô, thời thời khắc khắc đều nhớ về người con gái có mái tóc và đôi mắt màu xanh ngọc này.

- Âu tiên sinh, tôi cho rằng chúng ta không có gì để nói cả. Hơn nữa, tôi không có hứng. - Cô vẫn giữ nguyên giọng nói lãnh đạm, xa cách.- Bây giờ tôi có việc, xin cáo từ ngài.

Quay người đi tiếp, như chợt nhớ ra điều gì, cô lại quay lại, giọng điệu mang theo một chút phi báng:

- À, còn nữa. Không phải là do trình độ tán gái của anh quá tệ đâu mà là do tôi quá vô cảm mà thôi. Tôi nói trước, không có kết quả đâu.

Cô đâu phải là đồ ngu. Cô biết tình cảm của tên Âu Dương đó chứ. Mới gặp được hắn vài lần nhưng lần nào hắn cũng dùng ánh mắt si mê đó nhìn cô. Đôi khi cô thật chán ghét vẻ đẹp kì lạ này của mình. Nó thật quá ảnh hưởng đến cuộc sống của cô.

Thoát cái đã bước đến cổng trường, chưa gì cô đã nghe thấy tiếng ồn ào trong sân. Nhíu nhíu mi tâm xinh đẹp, cô thân nhiên bước vào lớp.

- Hội trường, Mạnh Hùng lại làm loạn đòi gặp hội trường !!!

Mạnh Hùng? Cô loáng thoáng nhớ cái tên này nhưng không ấn tượng lắm. Nhưng đã vác mặt đến phá sự yên tĩnh của cô, cô sẽ tiếp nồng hậu.

- Bối Nhi, em ra đây!

Giữa sân trường một người con trai cao lớn, đẹp mã đang gào hét ầm ĩ. Hắn có đôi mắt xanh dương cùng mái tóc hơi vàng, có vẻ là con lai, dáng dấp hơn nữa lại rất được, trên người lại mang theo hơi thở nam tính, theo xu hướng bụi bặm, đường phố nhưng không thể nào che hết đi chí khí của một thiếu gia quyền quý. Trên tay là một bó hoa hồng cực đại. Ai mà ngờ được hắn chính là con trai độc tôn của chuỗi khách sạn Mạch Lam to lớn bậc nhất đất nước.

- Mạnh Hùng, anh thật hỗn.

Cô điềm nhiên đi tới, đôi mắt lướt qua Mạnh Hùng đánh giá một lượt, không lộ ra một chút cảm xúc nào, giọng nói cũng lạnh như băng

- Bối Nhi, làm bạn gái anh nhé?

Hắn nhìn thấy cô thì trong lòng lại rực lửa, tỏ tình mà như hét. Vậy mà cô lại điềm nhiên như không có gì, lẳng lặng gọt 3 ngón tay yêu kiều lên.

- Thứ nhất, tôi không nhớ anh Mạnh Hùng đây là ai. Thứ hai, tôi ghét hoa. Thứ ba, anh phá hỏng sự yên tĩnh của tôi, mời anh đi ra khỏi đây.

Tất cả học sinh hiện đang ở trên sân nghe cô nói đều cảm thấy bất phục. Biết rằng hội trường không thích ồn ào nên mọi người cũng im re luôn. Không ngờ hội trường có thể đứng trước một nữ nam như vậy mà mặt không biểu cảm, thậm chí còn đuổi ra.

Mạnh Hùng nghe Bối Nhi nói lại càng hung hăng như một con thú dữ

- Không được, em phải là bạn gái của tôi.

- Tại sao không?

- Bởi vì tôi có những thứ mà em không có.

- Sắc, tôi có. Trí, tôi có. Nhân, tôi có. Hối tiên sinh tôi còn thiếu gì.

Cô nói bằng giọng điệu khinh mạn không dấu gấm. Cô không phải kiểu tự luyện nhưng người đàn ông này thật là đề cao mình.

- Em thiếu tiền. Mà anh, thứ đó lại không thiếu. Làm bạn gái anh em sẽ có tất cả.

Cô nở một nụ cười nhếch môi đầy giả tạo nhưng lại mê hoặc chúng sinh. Cô thiếu tiền sao? Cô nhìn vào đôi mắt xanh kia, vô hồn và lạnh lẽo nói:

- Mai chúng ta hãy nói chuyện tiếp. Đừng làm ồn, tôi không khách khí vứt anh ra khỏi cổng trường đâu.

Mạnh Hùng nghe thấy cô nói mai gặp thì có phần nguôi ngoai, cung chiều nhìn cô gái trước mắt. Cô gái này sẽ thành bạn gái của hắn! Hắn mới gặp cô một lần nhưng đã trao tim mình cho cô rồi. Không ngờ cô chấp nhận làm bạn gái của hắn, thật là làm hắn thích chết đi được.

- Mai anh sẽ đến. Đừng có chạy đi đâu đấy.

Cô quay người lảng lảng đi, không quan tâm đến hắn. Cô cần tiền của hắn sao? Nực cười. Cô sẽ cho hắn biết, tiện thể cho Hắc bang xem xét đối thủ của mình một chút.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Bảo Bối Lãnh Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Hôm sau, Mạnh Hùng đến từ rất sớm, ăn mặc cũng có phần chỉnh tề: áo sơ mi trắng cùng quần jeans bụi với đôi giày converse tạo cho hắn một vẻ đẹp vừa trẻ trung nhưng không kém phần lịch lãm. Hắn đang trong tình trạng hưng phấn cực độ. Trương Bối Nhi sẽ làm bạn gái hắn, nghĩ đến điều này là hắn đã sướng điên lên rồi.

Bỗng từ đâu 1 con Lamborghini Reventon màu xanh ngọc phóng vào trường. Hắn nheo mắt nhìn theo. Hắn cũng là người chơi xe, tất nhiên hắn biết giá trị của con xe này, hơn nữa lại có màu xanh ngọc, là hàng hiếm. Chắc chắn được thiết kế riêng. Hơn nữa đằng sau xe còn có chữ “Đế Chế Ngầm” khảm bạc. Chủ nhân chiếc xe này, tiền cũng thật là có đi. Hắn không ngờ hơn nữa, người bước xuống từ con xe là một nữ nhân, còn là... Trương Bối Nhi. Cô mặc một bộ quần áo bó sát màu xanh ngọc làm lộ ra các đường cong quyến rũ, chân đi một đôi guốc thủy tinh thật là mong manh, mái tóc xanh được búi gọn gàng bằng một cái trâm màu ngọc. Nhìn cô ăn mặc như vậy thật là mê hoặc lòng người mà. Mọi sinh viên nam nhìn thấy đều phải hít một hơi lạnh sợ không kiềm chế được “cậu nhỏ” của mình. Sinh viên nữ nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ hơn là ghen tị bởi họ biết Trương Bối Nhi cô thực sự rất xinh đẹp, chỉ là cô không thích phô ra. Nhưng điều tất cả mọi người đều ngạc nhiên là về con xe mà cô đi. Thường ngày Bối Nhi cô đều đi bộ đi học, không ai ngờ rằng cô lại sở hữu một con xe đáng giá vậy đi. Hơn nữa hằng đồ mà cô đang mặc trên người cũng không phải là rẻ tiền, thậm chí là hàng đặt riêng, không có trên thị trường. Trường đại học này cũng vốn là một trường quý tộc tuy nhiên những sinh viên thường có thành tích xuất sắc cũng có thể vào. Mọi người trước đến nay ai cũng nghĩ cô là kiểu sinh viên xuất sắc, dù gì 20t mà học năm cuối không phải xuất sắc thì gì. Vậy mà đến hôm nay được chứng kiến màn hoành tráng này khiến nhiều người phải giật mình.

Cô điềm nhiên đi đến chỗ Mạnh Hùng giờ còn đang ngơ người ra:

- Mạch tiên sinh, con trai của chủ tịch chuỗi khách sạn Mạch Lam. Thật may anh vẫn đến. Tôi muốn nói với anh đôi lời.

Giọng nói của cô vẫn lạnh nhạt, xa cách nhưng lời nói lại khiến Mạnh Hùng hưng phấn hẳn lên:

- Em muốn nói gì, anh nghe.

Hắn dùng ánh mắt sùng nịnh nhìn Bối Nhi. Cô gái này thật quá mê hoặc mà. Nói cực phẩm chính là không sai.

- Sắc, tôi có. Trí, tôi có. Nhân, tôi có. Tiền, tôi có. Giờ tôi từ chối anh được chưa?

Mạnh Hùng nhất thời cứng đờ người, không nghĩ cô sẽ nói những lời này với hắn. Hóa ra cô bảo hắn đến chỉ là để chứng minh thứ mà hắn cho là cô thiếu thỏi à? Tim hắn như hoá đá rồi lại đập nhanh, tràn đầy sự tức giận.

- Em nói sẽ làm bạn gái tôi mà!

- Mạch tiên sinh, tôi nói ngày mai gặp anh chứ không nói sẽ làm bạn gái anh. Phải chăng là anh có sự hiểu lầm?

Mạnh Hùng ngơ người. Đúng vậy, cô chưa từng nói sẽ làm bạn gái hắn, chỉ là hắn ảo tưởng mà thôi. Không ngờ Mạch Mạnh Hùng hắn có ngày lại ôm ảo mộng với một cô gái thế này.

- Anh sẽ đợi em, con mèo nhỏ!

Mạnh Hùng vẫn dùng giọng nói cung chiều với cô. Cánh tay vừa giơ lên định chạm vào cô thì bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp kia đã cầm vào cổ tay của hắn một cách nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực.

- Tôi sẽ nói thêm một điều nữa. Đừng chạm vào hồ, Mạch tiên sinh.

Nói xong cô thả cánh tay của Mạnh Hùng ra, quay người mở cửa xe phóng đi. Hôm nay cô phải làm thế này thật khiến cô mất hứng học. Về nhà ngủ một giấc chỉ bằng hợp lí hơn.

- Hắc chủ. Chúng tôi đã điều tra ra Trương Bối Nhi.

- Để tài liệu lên bàn. Gọi Giác Phong vào.

Hắc Long hồ hững nhìn tập tài liệu mỏng dính trên bàn, nhũ mi tâm lộ rõ vẻ không hài lòng. Thuộc hạ của hắn lại chỉ tìm được từng ấy tài liệu sao?

Mở tài liệu ra xem. Không xác định được gia đình, người thân. Trước kia ở thành phố C. Không xác định được nhà ở. Đi học 10 năm, hiện tại học năm cuối đại học. Sở hữu một chiếc Lamborghini Reventon màu xanh ngọc chống đạn. Tất cả tài liệu chỉ có từng ấy. Rốt cuộc cô ta che giấu giỏi hay thuộc hạ của hắn quá kém? Thuộc hạ của hắn, chắc chắn không kém như vậy. Chỉ có thể là Bối Nhi cô quá giỏi che giấu.

- Hắc thiếu gia, ngài cho gọi tôi.

Giác Phong bước vào phòng, kính cẩn chào Hắc Long.

- Chuyện ta bảo người có làm được không?

-.. Việc đưa Trương Bối Nhi về đây thật sự là rất khó khi lúc nào bên cạnh cô ta cũng có La Chí Thần..

- Tôi muốn gặp ả đàn bà này. Làm mọi việc để đưa cô ta về đây.

- Vâng thưa thiếu gia.

- Còn nữa, tại sao trong hồ sơ không có hình của cô ta.

Đây là điều hắn thực sự thắc mắc. Thậm chí ngay cả hình ảnh cũng không có.

- Việc này, mọi tình báo mang theo máy ảnh để chụp đều bị giết không tìm được xác.

Hắc Long không nói gì nữa. Thân phận của cô gái này chính là một ẩn số. Không hiểu sao, hắn cảm thấy không yên tâm về người con gái này...cảm như cô gái này sẽ thay đổi cuộc sống của hắn...chắc chắn hắn phải gặp được nếu không hắn sẽ hối hận cả đời.

Trầm ngâm một lúc, ngay khi Giác Phong định bỏ đi thì hắn lại nói:

- Chắc chắn phải mang được cô ta đến đây. Không được đụng vào cô ta, tôi không muốn mất thêm thuộc hạ tốt nữa.

- Vâng thưa thiếu gia.

- Bằng không, nhờ Uyển.

- Vâng tôi đã biết.

- Lui đi.

Giác Phong quay người đi. Trong đầu ngổn ngang, trước giờ, Hắc thiếu gia chưa bao giờ để ý đến phụ nữ. Phụ nữ cũng không được đến Hắc bang. Hiện tại, Hắc bang đang tìm kế phó. Thực lực của Bối Nhi này là một ẩn số. Có khi nào cô ta sẽ trở thành người đó hay không?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Bảo Bối Lãnh Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Trong giảng đường D của trường đại học Khả Quan danh tiếng có một sự yên tĩnh kì lạ. Nguyên nhân là do một nữ nhân xinh đẹp đang nhắm đôi mắt nai xinh đẹp của mình ngủ, là Trương Bối Nhi. Khi cô ngủ, không ai dám đụng vào. Mặc dù giảng đường chật kín nhưng không ai dám nói to phá giấc ngủ của cô. Lần trước, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Ôn thị- Ôn Diễm Vy phá giấc ngủ của cô, bị bóp cổ suýt chết nghẹt. Mà người cả gan bóp cổ tiểu thư

Ôn danh giả chính là Trương Bối Nhi. Tưởng rằng sau vụ đó Bối Nhi sẽ bị dạy một trận. Ai ngờ cả Ôn gia phải đến tận trường xin lỗi Trương Bối Nhi. Còn cô, cơ bản là không quan tâm đến lời xin lỗi. Bây giờ ai cũng phải đề phòng cái miệng khi cô ngủ.

Đến khi chuông vào tiết vang lên cô mới thản nhiên mở mắt.

- A Nhi, A Nhi..

Hắc Uyển thấy cô tỉnh, thì thăm gọi. Cô chậm rãi quay đầu sang, thờ ơ nhìn người con gái tuyệt sắc vừa gọi mình.

- Hôm nay.. Cậu đến nhà mình chơi được không?

- Hắc Long, đúng không?

Cô hỏi mà như không hỏi. Vốn dĩ đã biết câu trả lời. Chắc chắn đây là cái cớ để bang chủ Hắc bang- Hắc Long gặp cô. Nhưng mà, đến nhà thì hơi xa căn cứ rồi! Đã vậy còn phải dùng đến Hắc tiểu thư, bang hội này, thật kém đi.

- Ừm đúng. Anh mình mời cậu đến.

Hắc Uyển nghe cô hỏi thì gật đầu như gà mổ thóc. Lúc đầu khi nghe Giác Phong hỏi, cô cũng thấy lạ khi anh mình mời con gái đến nhà. Nhưng anh cô chịu mở lòng là cô vui rồi. Biết đâu lại có hi sự!

- Cảm ơn.

Bối Nhi nói một câu cụt lùn, hàm ý người khác có thể không có hiểu nhưng Hắc Uyển chắc chắn có thể.

- Đến dùng một bữa thôi mà!!!

Hắc Uyển thấy cô từ chối liền làm nũng. Nhưng nhận lại cho cô lại là một ánh mắt giết người không hề có chút tình cảm, băng lãnh ngàn năm.

- Không có hứng.

- Ừm vậy thôi..

Hắc Uyển thấy thế cũng không nói thêm gì, im im nhưng đầy uất ức như một con cún con. Bối Nhi từ trước đến nay không bao giờ nói không làm gì, không đi đâu, không ăn gì... Chỉ có duy nhất “không có hứng”. Mà khi cô nói “không có hứng”, tốt nhất không nên nói thêm. Vớ vẩn không chừng lại bị đuổi học.

Hắc thị tuy là tập đoàn lớn mạnh nhất, có thể hô phong hoán vũ ở giới tài chính, thay đổi cục diện mọi cuộc chơi nhưng với Trương Bối Nhi, Hắc Uyển vẫn luôn có cảm giác khác lạ, tốt nhất không nên đụng vào.

Chả mấy chốc đã hết tiết, xách cặp lên, Bối Nhi ưỡ ỏi bước ra khỏi giảng đường. Khi bước vào con ngõ nhỏ mới mở miệng:

- Ra.

Cùng lúc này, 3 người lạ mặt mặc đồ đen xuất hiện, sau lưng cô, La Chí Thần cũng đi ra. Đôi mắt cô lười nhác liếc 3 người trước mặt, tay ra lệnh cho La Chí Thần không động thủ.

Sự im lặng bao trùm, sắc mùi thuốc súng. Chỉ cần có chút động tĩnh cũng sẽ giết.

- Đi thôi. Còn đợi ai nữa sao?

Bối Nhi mở miệng trước, giọng nói có phần bị bóp méo nhưng tuyệt hảo đến nỗi không thể nhận ra.

3 người áo đen đánh mắt về La Chí Thần, rất nhanh nhưng không thoát nổi quan sát của Bối Nhi.

- Sẽ không. Yên tâm.

Lúc này 3 người kia mới quay người, ra hiệu. Cô và La Chí Thần chậm rãi đi theo. Bối Nhi thì thanh thản, Chí Thần thì cẩn thận xem xét từng chỗ.

Căn cứ của Hắc bang là một thế giới ngầm khổng lồ nằm dưới mặt đất. Bên trên là một căn biệt thự đồ sộ mang hơi hướng Châu Âu thế kỉ 18. Nghe nói đó là nơi ở của Hắc bang chủ- Hắc Long, không ai được vào, bất khả xâm phạm.

Bối Nhi và Chí Thần được dẫn vào một gian phòng rộng có tông màu chủ đề là đen, rất lạnh lẽo. Ngồi vào được không lâu thì một nam nhân có khí chất vô cùng đặc biệt bước vào. Dáng người cao lớn lộ ra các phần cơ chắc chắn. Khuôn mặt góc cạnh, lộ rõ xương quai hàm vuông vắn. Lòng mày kiếm với đôi mắt bạc của chim ưng. Môi mỏng cương nghị. Là Hắc Long.

Hắn bước vào phòng thì nhìn thấy một nam một nữ ở trong. Nam nhân là La Chí Thần, hắn biết, thậm chí là quen. Trận đấu khi còn ở trường sát thủ ngầm hồi bé, hắn còn nhớ như nguyên. Chí Thần đứng đằng sau người nữ nhân.

Mái tóc xanh ngọc búi gọn, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh thoát. Đôi mắt nai cùng màu tóc rất vô hồn, rất băng giá. Bờ môi mỏng manh như làn nước trong suốt, tưởng như chạm vào sẽ tan ra. Dáng người đầy đặn, các đường cong gợi cảm đều khéo léo giấu kín sau lớp áo. Đích thị là một đại nữ nhân. Nhưng hắn cảm nhận được cả người cô phát ra một khí chất đáng sợ, lạnh lẽo, vô tâm đến mức làm hắn...run sợ. Đúng, chính là run sợ.

Hắn đứng người trong giây lát... Hắn đang run sợ sao? Trước giờ hắn chưa bao giờ run sợ... Hơn nữa đây còn là một cô gái mà có thể làm hắn run sợ? Không thể nào. Lấy lại khí chất của một bang chủ lạnh lùng, kiêu ngạo, hắn đi đến, chìa tay ra, giọng nói lạnh băng chào hỏi:

- Hắc Long, bang chủ Hắc bang.

Bối Nhi nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt vẫn lãnh đạm, không để tâm, thậm chí không thèm trả lời lời chào văn hoá kia.

- Có khí chất. Có tài. Chưa đủ.

Cô lăm bắm một vài từ rời rạc. Chỉ có La Chí Thần mới biết cô đang đánh giá Hắc Long cho kẻ kế thừa Đế chế ngầm. Hắc Long nghe cô nói không hiểu được, đành mở miệng:

- Trương tiểu thư, có vấn đề gì sao?

Giọng nói của hắn trầm thấp mang theo chút âm u.

Bối Nhi ngược lên nhìn vào đôi mắt sắc bén của Hắc Long. Đôi mắt của cô như khoan sâu vào tâm hồn hắn, không chút nhân nhượng. Đôi môi khẽ mở:

- Tôi tự hỏi tại sao Hắc thiếu gia có thể đưa Hắc bang lên vị trí đứng đầu của thế giới ngoài vòng pháp luật?

Hắc Long cứng người. Cô gái này, độc mồm độc miệng, không biết mình đang đụng đến ai sao.

Ngay khi hắn định bốp cốp Bối Nhi thì bàn tay to lớn của La Chí Thần đã ngăn hắn lại

- Mong Hắc thiếu gia không đụng vào cô chủ của tôi.

Hắc Long cười thâm, cô chủ sao? Trương Bối Nhi này, lá gan cũng thật là to!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Bảo Bối Lãnh Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

- Thật thất lễ.

Hắn thu tay lại. Giọng nói không mang theo chút gì gọi là xin lỗi.

- Việc gì?

Bối Nhi không quan tâm đến vụ việc trước mắt. Trong tâm trí cô, cô đến đây không phải để nhiều lời.

- Tôi muốn Trương tiểu thư gia nhập vào Hắc hội.

Hắn nhìn cô từ tốn, chậm rãi, lãnh đạm nhả từng chữ ra.

Đôi mắt nai xinh đẹp vẫn lạnh tanh. Nhưng môi đã nhếch lên nở ra một nụ cười nửa vờ. Nụ cười giễu cợt, vắn vơ và cả giả tạo.

Hắn lại đứng người lần nữa. Nụ cười này, thật sự rất quý mị, rất giễu cợt, rất giả tạo, như đang khinh bỉ lời mời của anh...nhưng tại sao nụ cười ấy lại mê người đến vậy? Đẹp đẽ và mê mị, không cách nào dứt ra được. Thậm chí ngay cả Hắc Long hắn còn phải trầm ngâm, muốn độc chiếm đôi mị mị hoặc chúng sinh ấy.

Rốt cuộc hắn đang nghĩ quần cái gì vậy!!!! Hắn lại đang muốn độc chiếm đôi môi của nữ nhân sao!!! Hắn trước đến nay không bao giờ đụng đến phụ nữ mà giờ lại như vậy... Hắn bị trúng thuốc rồi à???

Hắn tự phi báng bản thân mình nghĩ đến điều vô vãn.

Bối Nhi vẫn không nói thêm câu gì. Cô đang đợi Hắc Long nói tiếp. Mục tiêu của cô chính xác là chức kế phó của Hắc bang. Lên được như vậy, cô sẽ quản lý Hắc bang, đưa nó lên đủ sức để kế thừa Đế Chế Ngầm. Còn hiện tại, nó chưa đủ sức.

- Kế phó. Trương tiểu thư xin xem xét.

Hắc Long mở lời. Âm thấp trầm trầm vang lên. Hắn không biết rõ thân phận của Bối Nhi nhưng chắc chắn cô ta chính là viên ngọc quý chưa khai phá của thế giới ngoài vòng pháp luật. Có cô ta đồng nghĩa với có La Chí Thần. Hắc bang như hồ mọc thêm cánh. Hắn sao phải chần chừ với chức kế phó.

- Mong chúng ta có thể hợp tác tốt, Hắc thiếu gia

Bối Nhi hoàn thành được mục tiêu của mình, nhẹ nhàng mở lời. Hắc Long cũng thoải mái hơn. Chỉ có La Chí Thần đứng sau Bối Nhi trước sau không thay đổi cảm xúc. Hắn đang cảm thấy lo lắng về việc cho Diệp Hàn của hắn ra nhập Hắc bang. Một dự cảm không lành dâng lên.

Cuộc gặp gỡ cũng chỉ dừng lại ở đây. Nhưng vấn đề khi gia nhập Hắc bang của Bối Nhi và La Chí Thần vẫn còn kéo dài nhiều ngày sau, bắt đầu từ hôm cô được Hắc Long nhắc nhở về việc làm quen với các sát thủ hàng đầu.

- Ô.....ô....ô

Trong nhà kho bỏ hoang có tiếng rên rỉ của một người phụ nữ, bên cạnh là một người đàn ông nằm vật trên sàn. Trên thân thể kiêu diễm tràn đầy dấu vết của sự tra tấn cùng cực, máu tươi loang lổ trên da thịt.

Người phụ nữ cố kêu cứu nhưng miệng đã bị bịt chặt. Trước mắt cô, chính là một ác quỷ. Đích xác là một ác quỷ.

Một kẻ có dáng người thư sinh trong tay cầm roi da ngồi chiêm chệ trước mặt cô gái. Ánh mắt sắc lạnh, hơi cong phần đuôi càng khiến hắn trở nên bí hiểm, từng hơi thở phả ra đều mang theo khí lạnh ngạt người.

- Ô..Ô...Ô.....

Người phụ nữ cố hét lên khi nhìn thấy chiếc roi da kia đang hướng về phía mình.

“Cách..”

Cánh cửa cũ kỹ bị mở toang ra. Ánh sáng chói lóa chiếu vào làm cho chiếc roi da dừng lại giữa không trung.

Bối Nhi thân nhiên bước vào. Ánh mắt lạnh lùng nhìn quang cảnh trước mắt, trong tâm trí thầm khinh bỉ cách làm việc nhơ bẩn của Hắc bang.

Tên sát nhân khó chịu khi việc vui của mình bị làm phiền, quay ra định cho kẻ mới đến một roi thì sững người.

Mái tóc xanh ngọc búi gọn gàng. Khuôn mặt thanh thoát, có thể nhìn ra là một nữ nhân tuyệt diễm mặc dù bây giờ trên mặt đã đeo một chiếc mặt nạ đen. Cả người toát ra một khí chất thanh tao, cao quý nhưng có một sự lạnh lẽo vô hình.

Hắn nhếch môi cười. Hôm nay ngày gì mà ông trời mang đến cho hắn một cực phẩm thế này!

Hắn bước lên, vươn xánh tay dài nắm lấy cái cằm xinh đẹp của Bối Nhi, giọng nói trở nên mê mị:

- Cô em phá trò vui của bọn thiếu rồi. Đền thế nào đây?

Càng ngày hắn càng cúi gằm hơn, ngay trước đôi môi của Bối Nhi.

Bối Nhi chẳng thèm nhìn tên đó lấy một cái. Đôi mắt vẫn lơ đãng nhưng đều hướng về cảnh tượng trước mắt.

- Thái độ cô em như thế không tốt đâu... Bọn thiếu sẽ từ từ xem xét thưởng phạt cho em.

Hắn cúi thấp hơn, muốn ngoạm lấy bờ môi mỏng manh của Bối Nhi.

- Muốn chết!

Giọng nói khàn vang lên đột ngột, tên sát nhân liền cảm thấy khó thở, thân thể bị nhấc bổng lên.

Chí Thần không biết từ khi nào đã xuất hiện. Bàn tay to lớn đang siết chặt cổ tên sát nhân, nhấc cả người hắn lên chỉ bằng một tay. Cả người toát ra khí chất đáng sợ.

Bối Nhi bây giờ mới thân nhiên quay sang, gỡ chiếc mặt nạ ra.

- Khải Đường, hình như anh không nhớ lời tôi.

Cô lơ đãng nhìn kẻ sát nhân mang dáng người thư sinh trước mắt.

Khải Đường trước kia chính là tay chân của Đế Chế Ngầm. Trong một lần làm nhiệm vụ suýt thiệt mạng. Khi về đã được Bối Nhi cô cứu vớt, tha tội không giết. Điều kiện duy nhất là hắn phải từ bỏ thế giới ngoài vòng pháp luật. Vậy mà bây giờ gặp lại, hắn lại thành thể loại này.

Tên sát nhân bây giờ mới hoàn hồn, mở to mắt nhìn người con gái trước mắt, miệng lắp bắp, không nói thành lời

- Trương... Trương... Diệp... Hàn.. Tiểu thư.....

Hắn lập tức quỳ gối xuống. Cả thân không ngừng run rẩy. Người con gái này đã cứu mạng hắn. Hắn tưởng cả đời này sẽ không quên cô. Vậy mà giờ cô đang ở trước mắt hắn, hắn lại giờ trò đòi bại.

- Tiểu thư.....tôi.....tôi.....xin lỗi.... Tiểu thư.....

Từng lời nói của cô trong quá khứ xoẹt ngang qua đầu hắn làm cơ thể càng thêm run rẩy.

Bước chân của Bối Nhi ngày càng gần. Hắn cúi gầm mặt, không dám đối diện với cô.

- Đường Khải, anh thật khiến tôi thất vọng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Bảo Bối Lãnh Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

- Trương tiểu thư....

Giọng hắn ngày càng run rẩy.

Bối Nhi ngồi xuống, nhìn đáng vẻ khúm núm của tên sát thủ trước mặt, chậm rãi mở miệng:

- Nếu để bình thường tôi chắc chắn sẽ không tha cho anh. Nhưng hiện tại, tôi cần một người như anh.

- Xin tiểu thư cứ nói. Tôi xin nguyện đi theo.

Cô đưa tay lên môi, ra hiệu im lặng.

- Tôi không thích máu.

Khải Đường lập tức hiểu lời cô nói, do dự một lúc:

- ... Đây là nhiệm vụ Hắc thiếu gia giao cho tôi..

- Tôi biết. Nhưng tôi nhắc lại, tôi không thích máu.

Từng từ từng chữ đều mang một sức uy lực rất lớn. Tên sát nhân lập tức đứng dậy, đi về phía nữ nhân trên người còn đang bê vết máu và mồ hôi kia.

- Tự giác biến khỏi đây, mang theo tên khốn này đi nữa. Chuyện hôm nay, chưa xong đâu. Nếu mày dám nói ra thì đừng nghĩ sẽ đơn giản như thể này. CÚT!

Nữ nhân kia được thả chặt vật kéo người đàn ông đi ra ngoài. Lúc đi ra còn nhìn Bối Nhi một lần, không biết là nên cảm ơn hay nên sợ hãi.

Bối Nhi cũng nhìn sang, không nói gì.

Khi trong nhà kho chỉ còn 3 người, không khí lạnh lẽo lập tức bao trùm.

- Chúng ta tìm chỗ sạch sẽ hơn nói chuyện.

Bối Nhi nói xong lập tức quay người đi. Hai người còn lại nhẹ nhàng đi theo, vừa đi vừa ngó quanh. Mục đích chính là bảo vệ Bối Nhi.

~Biệt thự Trương Viên~

- Tôi cần anh giúp đỡ, Khải Đường.

-....

- Tôi và Chí Thần hiện đang là kẻ phò ở Hắc bang.

-...

- Triệu tập cho tôi Đế Chế Ngầm ở đây. Bọn nhãi nhép, không cần.

- Vâng thưa tiểu thư.

- Hạn là ngày mai.

Khải Đường cúi đầu chào rồi quay người bước đi thật nhanh. Trong căn phòng xa hoa này quá nhiều áp lực đối với hắn. Chỉ nhìn vào đôi mắt kia thôi hắn đã bần rùn tay chân rồi.

- Diệp Hàn, em đâu cần phải làm vậy.

Khi đã nghe thấy tiếng động cơ xe của Khải Đường, Chí Thần mới mở miệng.

Bối Nhi lơ đãng liếc sang, không bận tâm tới câu hỏi kia.

- Em buồn ngủ.

Giọng nói trong trẻo mang theo chút mệt mỏi. Mặc dù biết cô đang tránh né câu hỏi của mình, Chí Thần vẫn bế cô về phòng.

Ngắm nhìn cô ngủ gật ngay trên tay của mình, sự lạnh lẽo của một ám vệ trên người Chí Thần tan biến hết. Mái tóc xanh ngọc xỏa tự do trên làn da nõn nà, căng mịn. Đôi môi mỏng hơi cong lên. Hàng mi rất đen, dài và cong làm cho đôi mắt trở nên dịu hiền. Lúc cô ngủ giống như một thiên thần không vướng bận bởi bụi trần, rất thanh tao và trong sạch, khác hẳn với sự lạnh lẽo mọi người hay thấy.

Cẩn thận đặt cô xuống giường, hắn khẽ thở dài. Cô vốn là một thiên thần, tại sao ông trời bắt cô ấy phải trở thành một ác quỷ. Đắp chăn xong cho cô, hắn còn luyến tiếc vuốt nhẹ mái tóc xanh ngọc của cô rồi mới ra ngoài.

Hôm sau tại biệt thự Trương Viên.

Một đám người bước vào, dẫn đầu là Khải Đường. Tất cả đều đeo kính đen và mặc áo sơ mi đen. Người ngoài nhìn vào sẽ không bao giờ nghĩ rằng đó là những con người giết người không lạnh tay.

Trương Bối Nhi bước từ trên lầu xuống, trên người là chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản cùng với quần jeans nhả nhện. Không gì cũng có thể khiến những con người bên dưới đồ rap. Bối Nhi liếc nhìn đám người trước mặt mình một lượt rồi chậm rãi đọc tên từng người đã dùng khi ở Đế Chế Ngầm. Trời phú cho cô trí nhớ siêu phàm. Khi còn nhỏ, cô đã đọc hết hồ sơ của mọi thành viên cấp cao trong tổ chức, vô tình cũng ghi nhớ lại. Nhưng đến người cuối cùng, cô lại không nói ra tên. Bối Nhi chỉ vào mặt người đó, giọng nói từ tốn, chậm rãi nhưng lại kiêu ngạo như một nữ vương.

- Tại sao “Đóa hoa hồng đen” lại ở đây?

Khải Đường lập tức bước lên một bước, cúi đầu kính cẩn nói:

- Cô ấy là Lục Hi, sát thủ cấp A, mới chuyển về tổ chức.

Trương Bối Nhi vẫn thản nhiên nhìn nữ sát thủ trước mặt, từ từ thản nhiên gọi La Chí Thần bước ra, đứng trước mặt nữ nhân này. Ngay khi La Chí Thần bước ra, thân thể cứng ngắc của Lục Hi khẽ cử động. Trương Bối Nhi vẫn đứng yên nhưng đã thu được tất cả mọi cử động vào mắt. Một lúc lâu sau, La Chí Thần vẫn chỉ đứng trước mặt Lục Hi, không nói lời nào. Không khí trở nên tĩnh lặng cho đến khi Trương Bối Nhi mở miệng:

- La Chí Thần.

La Chí Thần nghe vậy liền biết cô chính là muốn anh tự quyết định. Anh không do dự liền từ chối:

-”Đóa hoa hồng đen”, nữ chủ nhân không cần cô. Phiền cô ra ngoài.

Mọi người trong phòng đều im lặng. Bất cứ ai là người của tổ chức đều biết Trương Bối Nhi từ bé đã có mắt nhìn người, đánh giá phán đoán đúng sai đều rất chuẩn, cách đối nhân xử thế rất tử tế, không nóng không lạnh, nói một là một, hai là hai, thuộc hạ bọn họ chỉ có thể kính cẩn nghe theo. Ngay từ khi 5 tuổi, Bối Nhi đã tham gia các cuộc sàng lọc sát thủ cùng với các bậc lão đại, những sát thủ ở đây cũng là cô chọn lọc từ khi còn ở trong tổ chức. La Chí Thần là ám vệ cấp SS cũng là một tay cô huấn luyện. Lên 14 tuổi, nữ chủ nhân lại một tay tiếp quản Đế Chế Ngâm, không để cho các thuộc hạ thất vọng. Chỉ một suy nghĩ “lời nữ chủ nhân nói là sai” cũng chưa bao giờ xuất hiện trong tâm trí bọn hắn. Vì vậy mà sự việc loại bỏ sát thủ cấp A được mệnh danh là “Đóa hoa hồng đen” này bọn hắn cũng không mấy quan tâm, mặc cho cô ta là người tài giỏi đến mấy. Nhưng nữ sát thủ lại không yên phận, nhìn chăm chăm vào Trương Bối Nhi cất cao giọng nói:

- Lục Hi tôi là một lòng muốn giúp đỡ nữ chủ. Tại sao chứ?

“Cạch! “Tiếng chột súng được mở đồng loạt vang lên. Từ lúc nào đám sát thủ đã đứng thành vòng tròn vây quanh Lục Hi. Ngay khi cô ta còn sững sờ, những người bạn sát thủ ngày thường bây giờ lại đang bắn đứng cô thì La Chí Thần đã lạnh lùng ra lệnh:

- Giết!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Bảo Bối Lãnh Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

- Hắc thiếu gia, Trương tiểu thư tìm ngài.- một người hầu kính cẩn cúi đầu nói với Hắc Long.

Ánh mắt của Hắc Long vẫn thản nhiên, ra lệnh cho người hầu mang Bối Nhi vào. Chỉ một lúc sau Trương Bối Nhi tao nhã bước vào, đằng sau còn có một hàng sát thủ đi theo. Bối Nhi đứng lại, hàng sát thủ cũng đứng nghiêm lại. Bối Nhi cúi người kiểu cách như một tiểu thư đài các, mở lời lạnh lùng nói:

- Xin lỗi đã làm phiền Hắc thiếu gia. Tôi đến đây có chuyện muốn nói với thiếu gia.

Hắc Long nhíu mi tâm lại, vẫy tay tỏ ý bảo hành sát thủ ra ngoài. Nhưng không ai nhúc nhích gì. Hắn định mở miệng thì Trương Bối Nhi đã nói:

- Bây giờ họ là thuộc hạ của tôi, mặc dù chức vị của tôi không được như ngài nhưng họ sẽ chỉ nghe theo mệnh lệnh của tôi, Trương Bối Nhi. Bất luận mệnh lệnh của kẻ nào cũng không bằng của tôi. Mong thiếu gia hiểu cho.

Hắc Long nhất thời cảm thấy tức giận nhưng cũng nguôi hạ nhanh chóng. Hắn khẽ đảo mắt nhìn hàng sát thủ: tất cả đều là sát thủ cấp A, cấp S trong tổ chức- những người giỏi nhất trong những người giỏi. Làm sao mà một người bình thường có thể thu phục thuộc hạ của hắn nhanh như thế? Cô gái Trương Bối Nhi này có bí mật gì, hắn không thể biết được. Trong đời, hắn chưa bao giờ gặp phải một người kì bí đến mức hắn không thể không chế.

Trương Bối Nhi vẫn đứng yên, hai tay chấp ra sau lưng như một sát thủ khi gặp chủ nhân. Cả người cô toát ra khí thế cao ngạo ngút trời, trông mắt trong suốt càng thêm vô cảm. Hắc Long nhìn Bối Nhi, đuôi mắt xẹt qua ý cười, hắn rất tò mò về nữ nhân này! Mỗi lần thấp thoáng một nụ cười tàn nhẫn:

- Vậy Trương tiểu thư muốn nói chuyện với tôi mà có đông đảo thuộc hạ ở đây?

Bối Nhi lúc này mới nhẹ nhàng phẩy tay. Ngay lập tức, trong phòng chỉ còn lại Trương Bối Nhi và Hắc Long.

- Có việc gì?

Hắc Long chậm chậm hỏi.

- Tôi muốn hỏi một số việc. Không biết rằng liệu việc tôi nhậm chức đã có bao nhiêu người biết, Giác thiếu gia và Hắc chủ tịch đã biết chưa?

- Hiện tại chỉ có Giác Phong biết việc cô nhậm chức. Nếu không có gì thay đổi ngày mai tôi chính thức công bố. Có vấn đề gì sao?

- Tôi không muốn lộ mặt mình ra với quá nhiều người mà thôi. Đặc biệt là với Hắc chủ tịch.

- Tại sao lại là cha tôi? Cô có kế hoạch gì sao? - Hắn nhếch môi cười nhẹ. gương mặt hắn cười nhưng lời nói lại lạnh băng khiến người khác run rẩy.

- Tôi cũng không rành mà lập kế hoạch với gia tộc họ Hắc. Chỉ là việc này nói ra không tiện. - Bối Nhi giờ giọng giễu cợt. Lời nói thể hiện rõ sự khinh bỉ với gia tộc Hắc hùng mạnh.

Hắc Long đứng dậy, khí thế vương giả chèn ép người khác lập tức lan ra. Hắn cúi xuống nhỏ giọng truyền lời vào tai cô:

- Cô rất có bản lĩnh nhưng đừng coi trời bằng vung. Nếu tôi biết được cô có âm mưu gì thì kết cục không hay lắm đâu.

Trương Bối Nhi nghe vậy biểu hiện cũng không đổi, đôi mắt thậm chí thêm vài phần sắc lạnh. Lời nói nói ra cũng vô cảm đi mấy phần.

- Tôi sẽ nói lại, gia tộc họ Hắc cơ bản tôi không để tâm vào mắt. Còn thiếu gia, đừng cố gắng tìm hiểu thông tin của tôi nếu không muốn có thêm thuộc hạ cấp cao đi xuống âm phủ.

Hắc Long nhếch môi cười. Cô gái này dám mở miệng thách thức hắn. Rất thú vị a! Nhưng không để Hắc tộc vào mắt, có phải là quá tự tin rồi không?

- Tốt. Nếu không còn việc gì nữa. Cô có thể đi.

Bối Nhi không thèm nhìn hắn đến một cái, liền cúi chào rồi quay đi.

- Lập tức đưa người mang cho tôi tất cả thông tin của Hắc bang bao gồm các lãnh đạo cấp cao và những người khả nghi.

Trương Bối Nhi vừa đi vừa chỉ định.

- Diệp Hàn, đến giờ lên lớp rồi. - La Chí Thần đứng bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở.

- Được rồi, mọi người đi làm việc đi. Có vật cản lập tức liên lạc với tôi. La Chí Thần, anh cùng em lên lớp. - Bối Nhi vẫn tiếp tục bước đi. Đường như không có gì có thể cản trở bước đi của cô lúc này.

~Giảng đường~

Bối Nhi bước vào lớp lập tức cảm thấy rất nhiều ánh mắt đổ dồn vào mình. Cũng đúng thôi, đã mấy ngày rồi cô không đến trường. Bối Nhi vẫn thông dong bước đến chỗ của mình, không quên nhún nhu mọi người:

- Làm việc đi.

Một lúc sau thì Hắc Uyển cũng vào lớp, đằng sau còn có mấy hộ vệ. Bối Nhi thản nhiên như vô tình nhìn Hắc Uyển ngồi xuống bên cạnh mình. Ban đầu khi giảng viên muốn cố định chỗ ngồi của sinh viên, không ai dám ngồi cạnh Hắc Uyển vì lo sợ cái bóng của Hắc thị, cuối cùng chỉ còn Bối Nhi không có ý kiến gì nên hai người ngồi cùng nhau. Nhiều sinh viên gọi bàn mà họ ngồi là bàn cặp đôi vàng. Cả hai nữ sinh đều thanh tú hơn người, học lực cũng luôn trong top đầu, hơn nữa hai người này đều không phải người dễ động vào.

Bối Nhi nhú mi tâm nhìn mấy người hộ vệ đứng sau Bối Nhi. Cô không thích có quá nhiều người không quen đứng gần. Bối Nhi mở miệng nhắc nhở Hắc Uyển:

- Tôi không thích đám người này.

Đang yên tĩnh nghe Bối Nhi nói vậy, Hắc Uyển sững người một chút rồi lè lưỡi cười:

- Xin lỗi, là anh trai tôi. Tôi cũng không đuổi được.

Bối Nhi nghe vậy mi tâm càng nhíu chặt lại, cô ra hiệu cho La Chí Thần mang họ ra ngoài. Hắc Uyển nhìn Bối Nhi một lúc lâu, không hiểu tại sao Bối Nhi lại khó chịu như vậy. Bối Nhi thậm chí không liếc sang cô mà trực tiếp nói:

- Nhìn đủ chưa?

Lúc này Hắc Uyển mới lúng túng xin lỗi, cố gắng quay đi khuôn mặt đang đỏ ửng của mình. Nhưng khi quay sang, cô lại nhận ra: đám vệ sĩ biến đâu mất?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Bảo Bối Lãnh Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ngồi học chưa được bao nhiêu thì giảng viên bỏ dở đi ra ngoài. Bối Nhi lười nhác nhìn bóng giảng viên rời đi, trong lòng thâm than chán nản.

- Hội trường, hội đồng giáo viên nhà trường gọi cô.- một sinh viên chạy vào.

Bối Nhi không nói lời nào trực tiếp đứng lên đi về hướng phòng họp.

Đẩy cửa bước vào, toàn bộ giảng viên trong trường đều đang ở đây, có vẻ là một chuyện quan trọng đi. Bối Nhi cúi đầu chào rồi tự giác đi về chỗ của mình. Dù gì cô cũng đã quen với kiểu họp này, lâu lâu lại có một lần. Không phải có hoạt động gì thì cũng là tu sửa lại cái gì đó, nói chung là rất nhàm chán. Bối Nhi bây giờ đã thấy mình rất ngu ngốc nên mới đồng ý cái chức vụ Hội trường hội học sinh này.

- Tôi sẽ không lòng vòng mà vào thẳng vấn đề chính luôn, đây khách sạn Mạch Lam muốn ủng hộ trường chúng ta một dãy kí túc xá mới..

Im lặng.....im lặng..... Không ai nói gì cả... Dù sao đây khách sạn Mạch Lam rất lớn, muốn quyền góp cả cái trường còn được...nhưng lần này có phải vô cớ quá không? Dù gì trường đại học này cũng là trường danh giá nhất nhì, không thiếu kém vật chất. Trong trường cũng không có hồ sơ sinh viên nào liên quan đến nhà họ Mạch, sự việc lần này đúng là quá vô cớ rồi..đến mức làm người ta thấy khó hiểu. Lúc này hiệu trưởng lại hăng giọng:

- Khụ..Trưởng Bối Nhi?

-Dạ.- Bối Nhi ngẩng đầu lên, tròn mắt lười biếng như có như không.

- Sự việc lần này....Mạch gia..

Lời nói chưa hết câu thì.

“Mạch thiếu gia!” Tất cả mọi người trong phòng họp nghe thấy chữ “Mạch thiếu gia” liền bật dậy. Mạch Mạnh Hùng đã đứng ở cửa phòng họp.

Bối Nhi nhíu mày nhìn Mạch Mạnh Hùng. Cô hiểu chuyện gì đang diễn ra rồi! Một cái kí túc xá để chiếm lấy ánh mắt của cô sao?

- Không phiền nếu tôi mang Truong tiểu thư đi một lúc chứ? - Mạch Mạnh Hùng lên tiếng cắt ngang không khí kì lạ trong phòng. Cũng không đợi ai nói gì, Mạnh Hùng đã đi đến bên cạnh Trương Bối Nhi. Bối Nhi cũng rất ngoan ngoãn phối hợp với trò chơi của hắn, không nói một lời lặng lẽ đi theo.

- Mạch thiếu gia, không biết việc gì có thể khiến thiếu gia đến đây.- Bối Nhi nói, giọng nói mang theo sự vô tâm hững hờ nhưng lời nói lại có ý giễu cợt.

Mạch Mạnh Hùng chăm chú quan sát Bối Nhi từ trên xuống dưới, ánh mắt dán chặt trên người cô. Một lúc lâu sau, anh ta cười toe toét như một đứa trẻ hỏi cô:

- Nhớ anh không?

Bối Nhi dành cho anh một ánh mắt lạnh lùng, thậm chí không thèm mở miệng trả lời. Mạch Mạnh Hùng tiếp tục nói:

- Lâu không gặp em, anh thật sự rất nhớ đấy.

Bối Nhi vẫn lãnh đạm, ánh mắt đã phóng thẳng hướng ra đằng xa. Cô tuyệt nhiên là không có hứng thú với việc ngồi đây nói chuyện. Không để ý đến sự vô cảm của cô, Mạnh Hùng vẫn tiếp tục màn độc thoại của mình:

- Đợt trước anh bị ba phái đi học tập bên Mỹ, em không hề hạnh vượt tường đấy chứ? Lần này anh về rồi, rất rảnh. Thế nào, có hứng thú không?
...

Bối Nhi vẫn tiếp tục làm lơ, nhẹ nhàng khuấy tách cà phê, đưa lên miệng nhấp nháp. Cô biết La Chí Thần vẫn đang đứng trong góc tối, đợi đưa cô về. Cuối cùng do quá chán nản, Bối Nhi đặt tách cà phê xuống, đôi môi mỏng manh khẽ hé mở:

- Không hứng thú. Xin lỗi thiếu gia, tôi về trước.

Nói rồi, cô lập tức quay người đi.

- Diệp Hàn, Hắc Long sai người bảo chúng ta đi giải quyết sự kiện của Tư gia. - Giọng nói khàn khàn từ tính của La Chí Thần vang lên bên tai.

Bối Nhi vẫn bước đi không ngoảnh lại nhìn:

- Bảo người mang đến bộ hồ sơ của Tư gia cho em. Đồng thời báo Hắc Long ngày mai sẽ xử lí. Gọi Khải Đường đến đây nữa.

Về đến nhà, Bối Nhi nhàn nhã ngồi vào ghế lật tập hồ sơ nhà họ Tư. Khải Đường bước vào, cô không thèm ngẩng mặt lên, cũng không thèm nói câu gì. Khải Đường dường như đã quá quen nên biết điều tự nói ra:

- Tư gia có ý định tranh chấp cổ phần trong Hắc thị, chèn ép nhiều cổ đông bắt buộc phải bán lại với giá rẻ bằng hành động bí ối. Các cổ đông bị đe dọa đã tìm đến Hắc gia nên chúng ta phải vào cuộc.

Bối Nhi vẫn tiếp tục nhìn vào hồ sơ, không lộ ra biểu cảm, thong thả nói:

-Nhàm chán! Phố X, khách sạn M, chìa khoá phòng 1375. Đặt một cuộc hẹn với Tư tổng trên danh nghĩa Hắc Long. Nói với anh ta trước.

Khải Đường khó hiểu nhìn Bối Nhi, lấy hết can đảm hỏi:

- Trương tiểu thư, tôi..không hiểu.

Bối Nhi không ngẩng đầu lên, trực tiếp ném một ánh mắt lạnh lùng vào Khải Đường biểu thị ý:“ Tôi phải nói lại sao”

-.....

Khải Đường thấy vậy lập tức im bật, không dám dă động gì nữa. Một lúc sau, Bối Nhi mới ngẩng đầu lên, nhấp máy một khẩu hình: “Đi đi”. Lúc này Khải Đường mới dám cúi chào rồi đi ra khỏi phòng. Chân hắn như rã rời ra, tê lên từng đợt đau buốt. Mỗi lần gặp Bối Nhi về, hắn đều cảm thấy tâm trí bị khủng hoảng, toàn thân bủn rủn. Chính là bởi khí chất hoàng tộc trên người cô. Thứ khí chất thoát tục cao lớn, ngạo nghễ mà không hề gượng ép, giả tạo. Thứ khí chất ấy không phải người thường muốn là có được, cũng không phải nói tập luyện sẽ làm ra mà là bẩm sinh. Hắn nhớ một lần duy nhất vô tình được nhìn ảnh của bố mẹ cô. Khi ấy hắn còn bé lắm, nhìn được cũng chỉ là thoáng qua khi các trưởng bối nói chuyện với nhau vậy mà hình ảnh ấy hắn còn nhớ mãi. Ánh mắt người đàn ông lạnh lùng vô cảm, trông mắt sắc bén như xuyên thấu tâm can còn người phụ nữ lại có sự hiền hoà như nước, ánh mắt lơ đãng nhu tình nhưng có một lớp phòng bị chắc chắn. Cả hai người đều mang trong mình dòng máu lạnh của những đời quý tộc bẩm sinh. Không trách được Trương Bối Nhi lại vô cảm đến mức như vậy. Hắn chép miệng, bước chân nhanh về phía căn cứ ngầm của Hắc bang để triển khai lời phân phó vừa được giao. Một lần làm không tốt, hắn đã được Trương Bối Nhi tha mạng sống. Không ai biết được sẽ còn lần sau không..

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Bảo Bối Lạnh Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

- Tư tổng, phiền ngài lên xe đi cùng chúng tôi.

Một người đàn ông bước từ trên một chiếc Volvo xuống. Dáng người hắn vừa béo lại vừa lùn, bộ đồ tây quá cỡ cùng chòm râu dê khiến người ta không khỏi liên tưởng đến mấy viên quan tham tiền tham chức.

- Tư tổng.. - người vệ sĩ gọi tên hắn.

- Hừ. Hắc gia còn không tự thân ra đón ta. Chờ đến lúc mất hết, một xu ta cũng không bỏ thí cho.- Người đàn ông béo lùn được gọi là Tư tổng lớn giọng nói.

“.....” Người vệ sĩ không nói gì thêm

- Đi thôi còn đứng đó làm gì. Hừ.- Người đàn ông lại cất cái giọng chua lè chua lệt của mình lên.

Người vệ sĩ lách người qua, kính cẩn mở cửa chiếc xe BMW đẳng cấp. Nếu không phải là Trương tiểu thư gọi hắn đến để trông chừng gã này chạy mất, còn dặn dò không được manh động, hắn đã đập cho tên này mấy cước rồi.

Chiếc xe BMW bóng loáng phi nhanh trên đường cái, chả mấy chốc dừng lại trước cửa khách sạn M, tên gọi Tư tổng khẽ sững sờ. Hắn tự an ủi mình chỉ là trùng hợp rồi bước xuống. Người vệ sĩ dẫn hắn đến căn phòng đã định. Tên vệ sĩ không biết có việc gì nhưng hắn cảm nhận được thân hình béo ục của tên họ Tư đang run lên. Dẫn hắn đến cửa phòng 1375, tên vệ sĩ cúi người 90 độ nói:

- Mời Tư tổng.

Do tên vệ sĩ cúi xuống nên không nhìn thấy bàn mặt như tác kê hoa của tên Tư tổng kia. Đầu tiên là đồ ửng xong lại xanh mét rồi lại tím tái cuối cùng thì trắng bệch. Hắn run cầm cập đẩy cửa vào.

Bên trong phòng đèn không bật, chỉ có ánh sáng lờ mờ toả ra từ mấy cây nến. Trong ánh sáng mờ nhạt ấy, tên Tư tổng nhìn thấy một thân ảnh quyến rũ ngồi trên ghế sofa đang ngẩng mặt lên nhìn hắn. Khuôn mặt bị che mất bởi một chiếc mặt nạ trắng khiến hắn không thể nhìn ra là ai. Bên cạnh thân ảnh này còn có một thân hình nóng bỏng của phụ nữ quỳ rạp xuống, hay tay bị trói ra sau.

- Tư tổng..

Giọng nói trong vắt của Bối Nhi vang lên. Tên Tư tổng cố gắng tập trung vào khuôn mặt của Bối Nhi nhưng không tài nào đoán ra là ai. Tiếng nói lại càng xa lạ với hắn. Hắn chợt dạ, gào lên:

- Người là ai? Muốn gì? Tại sao lại mang ta đến đây?

Bối Nhi bình thần nhìn tên béo ục ịch trước mắt. Dường như không muốn tự lãng phí thời gian của mình, mở miệng nói nhanh:

- Nếu Tư phu nhân biết Tư tổng bao nuôi một cô vợ nhỏ thì sẽ ra sao nhỉ?

Vừa nói Bối Nhi vừa mân mê khuôn mặt đầy bụi phấn của cô gái đang quỳ bên chân mình. Hành động của cô rất nhẹ nhàng lướt trên làn da kia. Nói xong, Bối Nhi liền lập tức bỏ tay ra. Dường như ghét bỏ cảm giác ấy, cô còn lấy khăn tay lau thật cẩn thận bàn tay mình. Tên Tư tổng thấy vậy thì sững sờ. Trên người cô có dáng vẻ cao quý khiến hắn phải dè chừng. Hắn dè thấp giọng xuống:

- Cô muốn giết cô ta cũng không liên quan tới tôi.

Bối Nhi khoá chặt khuôn mặt béo ục kia vào mắt, nhẹ nhàng nói:

- Tư tổng không nghe rõ hay cố ý không nghe rõ?

- Cô....muốn gì?

Hắn run rẩy nói. Chức vụ này của hắn cũng là do hắn dựa vào bà vợ hắn mà ra, nếu bà ta nổi giận, hắn chắc chắn sẽ mất hết, mất từ đầu tới cuối.

- An phận thủ thường.

Bối Nhi nhìn hắn, nhàn nhạt nói. Cũng chả thèm đợi tên kia kịp phản ứng, cô đã đứng lên nhẹ nhàng đi ra ngoài cửa, thậm chí không liếc lại khung cảnh bức bối đằng sau.

Ngoài cửa, một chiếc Lamborghini Veneno màu đen tuyền đã đậu sẵn, chỉ đợi cô đến. Cô vốn rất có hứng thú với những chiếc siêu xe của Lambor, ít nhất nó cho cô cảm giác. Vì vậy mà với chiếc Veneno chỉ có 3 bản trên thế giới này, cô không tiếc tiền phung phí. Ngồi vào xe, một tin nhắn bom* gửi đến cho cô:

- Đến chỗ tôi.

Là Hắc Long, hắn sao chưa gì đã động thủ rồi sao? Không vội vàng, cô nhấn chân ga hướng về phía căn cứ. Chiếc xe cứ thế như con bão, lao đi trong gió, xé rách màn đêm.

Đêm nay, sẽ là một đêm dài!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Bảo Bối Lãnh Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Sr những bạn theo dõi bộ truyện vài chương vớ vẩn và trấu tre của mik vì sự chậm trễ (quá lâu) trong việc ra chap mới. Hiện tại mình có ý định viết lại bộ truyện 1 cách hoàn chỉnh, hẳn hoi. 1 là mình sẽ tạo mới 1 bộ (vẫn giữ nguyên mọi thứ, chỉ là mình sẽ thay đổi lời văn và tạo sang bộ mới), 2 là mình sẽ chỉnh sửa lại 11 chap trước. Mọi người góp ý để mình biết phần đầu.

Dự kiến tiến độ: 1 chap/tuần

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Bảo Bối Lãnh Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.